

Nespodobno priporočilo.

Delo je 5.8.24 objavilo članek z naslovom *Vojna in mir v Ukrajini*, katerega avtor je sociolog Kerševan. Ta v njem navaja, da se je vojna v Ukrajini pričela leta 2014 kot državljanska vojna, nadaljevala se je z agresijo Rusije na Ukrajino v februarju leta 2022, slednja pa je hitro prešla v posredno vojno med Rusijo na eni in ZDA ter Natom na drugi strani. V tej vojni so doslej največ pridobile ZDA, največji poraženec pa je Ukrajina, predvsem ekonomsko pa tudi Evropska unija (EU); slednje naj bi govorilo v prid mnenju, da se v okviru vojne v Ukrajini izvaja tudi »perfiden napad ZDA na EU«.

Kerševan zaključuje članek z ugotovitvijo, da je vojno v Ukrajini potrebno končati s pogajanjem, če naj bodo ta uspešna, pa je potrebno upoštevati tudi vzroke, zakaj je do nje prišlo. V obravnavnem primeru pa predvsem ne gre prezreti, da sta Ukrajina in Rusija zgodovinsko, kulturno, versko in narodnostno tako prepleteni, da bo med njima vzdržan le tak mir, ki bo primerno upošteval to njuno povezanost.

Na članek Kerševana se je 18.8.24 v svoji redni sobotni kolumni v *Delu* polemično odzval L. L. Gabrijelčič z zapisom z gornjim naslovom. Vsebino članka je kar in korektno povzel, polemizira pa predvsem z zaključnim priporočilom Kerševana, ki sem ga kratko (morda tudi ne dovolj natančno) povzel v gornjem odstavku. Priporočilo je po njegovem nespodobno, saj naj bi zgolj zadovoljilo Putinov imperalizem. Med drugim naj bi taka »izdaja opolnomočila skrajne elemente znotraj ukrajinske družbe. Ukrajina bi iz najbolj proevropske družbe postala permanentno krizno žarišče, stokrat večje od Palestine«. Gabrijelčiča razumem tako, da naj bi bil v Ukrajini možen le mir, ki bo izhajal iz popolnega vojaškega poraza Rusije.

Naj zapišem še nekaj svojih pogledov na vojno v Ukrajini, ki se navezujejo na članek Kerševana in polemični odziv Gabrijelčiča. Najprej o tem, kdo je to vojno izzval. Kot rečeno, se je pričela z državljansko vojno v letu 2014, ki jo je izzvala takrat nova politična oblast v Ukrajini s svojo nacistično obravnavo ukrajinskega prebivalstva ruske narodnosti. S sporazumom Minsk 2, ki sta ga sopolpisala tudi Putin in nemška kanclerka Merkel, se jo bi lahko hitro končalo, pa se to ni zgodilo. Razlog je bilo to, da je ukrajinska oblast v nasprotju z določili sporazuma svojo neprimerno obravnavo ruskega prebivalstva še zaostila in je bila pri tem tudi po priznanju Merklove deležna podpore zahodne politike. Na to vse bolj radikalno početje se je leta 2022 z agresijo na Ukrajino odzvala Rusija, kar je povzročilo vojno med obema državama. S posredovanjem turškega predsednika sta se obe strani hitro dogovorili za prekinitev vojne, a je bilo ukrajinski strani predlagano, da že pripravljenega sporazuma ne podpiše. Tudi v nadaljevanju je zahodna politika preslišala vse pobude za končanje vojne s pogajanjem (tudi papeževe) in tako danes prevladuje mnenje, da se jo bo končalo, ko bodo ZDA s tem soglašale.

Še o tem, zakaj so ZDA vsaj za sedaj »zmagovalec« obravnavane vojne, EU pa njen politični in ekonomski poraženec. To, da se je spričo vojne v Ukrajini in s primerno politično propagando Rusiji nadelo vlogo agresivnega sovražnika Zahoda (o politiki Putina imam sicer tudi sam vse prej kot dobro mnenje), je zelo okrepilo moč Nata, ki ga ZDA tudi sicer uporabljajo kot orodje za obvladovanje ostalega sveta, še predvsem EU. Moč Nata se sedaj najbolje odraža v politični servilnosti EU do ZDA; ta je namreč izjemno porastla in ima vse bolj značilnosti vazalstva. Še bolj kot politično pa je EU zaradi obravnavne vojne prizadeta ekonomsko. Najbolj jo obremenjuje močno poslabšana energetska oskrba, vsled česar ima tudi njeno gospodarstvo vse več težav s konkurenčnostjo. EU bo močno škodilo tudi njeno okrepljeno oboroževanje, kar bo prav tako uspeh Nata. Na sploh se ugotavlja, da večina dejavnikov, ki kot posledica vojne v Ukrajini že obremenjujejo EU, še bolj pa jo bodo jutri, politično in ekonomsko koristi predvsem ZDA. Zato je smiselno prisluhniti mnenju Kerševana, da je pomemben element vojne v Ukrajini tudi krepitev ZDA v škodo EU.

Politika EU bo težko ponudila razumno pojasnilo, zakaj ne podpira možnosti, da se morijo v Ukrajini čimprej konča za pogajalsko mizo. (Za to se tudi sam aktivno zavzemam). Žal to njeno ravnanje podpirajo tudi nekateri intelektualci, eden bolj izpostavljenih je prav avtor naslovne kolumne.

Andrej Cetinski, Ljubljana